

gaaende Nat paa Dampskibet, fortav han for hende. Han sagde til sig selv, at hun dog manglede de nødvendige Forudsætninger for at forstaa, hvad han saadan i et Brev vilde kunne forklare hende derom. Det maatte vente. Det var nu engang den ubodelige Skavank i deres Forhold, at de ikke havde Rod i samme aandelige Jordbund. Hvor megen god Vilje der end fra begge Sider var tilstede, deres Naturers Forskelligartethed udelukkede i Virkeligheden al dybere Fortrolighed.

Han vilde nu desuden forhindre, at Jakobe igen dyssede hans Samvittighed i Ro, saadan som det i sin Tid var lykkedes hende i Dresack. Det nyttede dog ikke at ville udskyde Kampen. Det havde tidt nok vist sig, at det religiøse Spørgsmaal ikke hos ham lod sig affærdige med et Skuldertræk. Striden skulde dennegang udkæmpes. Han vilde have fast Grund under Fødderne. Ved alvorlig Selvprøvelse maatte han nu skaffe sig fuld og betryggende Klarhed over sit Forhold til Livets evige Magter.

Om Aftenen, efter at han havde faaet Brevet afsted, faldt der straks mere Ro over hans Sind. Ved Solnedgangstid, da han sad inde i Dagligstuen hos Damerne, havde han formelig en lille Fornemmelse af Hjemmehygge i de ham dog saa fremmede Omgivelser. Han forsøgte ikke at forklare sig Grunden nærmere; men der var i de store, lidt lave og mørkladne Værelsers Stemning, i Maaden,